

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. H. L.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 20, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2025, č. j. 175 A 6/2024-59, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci **se ukládá** zaplatit ve lhůtě **3 (tři) dnů** od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku

1000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202593-4/SO-2023. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-27746-10/DP-2023, kterým Ministerstvo vnitra podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zastavilo řízení o žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že je na něj třeba pohlížet jako na zletilé nezaopatřené dítě závislé na jeho matce, která se o něj stará a obstarává jeho živobytí. Stěžovatel v České republice studuje a připravuje se na budoucí povolání. Případné nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do práva na rodinný a soukromý život

stěžovatele i jeho matky. Kasační stížnosti je třeba podle stěžovatele přiznat odkladný účinek též kvůli tomu, aby mu bylo umožněno se osobně účastnit řízení před správními soudy.

[3] Žalovaná přiznání odkladného účinku nedoporučila. Stěžovatel na území České republiky přicestoval teprve v červenci roku 2022 a nemá zde veškeré své zázemí. Sice zde žije se svou matkou a dvěma sestrami, z nichž jedna je nezletilá, v zemi původu však žije jeho otec, který se o stěžovatele, jenž je ode dne 22. 10. 2024 zletilý, zajisté v případě potřeby může postarat. Příklad stěžovatele není výjimečný, a není tedy důvod, aby mu bylo umožněno nadále pobývat na území České republiky.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce, resp. stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48).

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že přestože se s rozhodnutím o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepojí povinnost opustit území České republiky a k setrvání mimo její území by mohl být stěžovatel bezprostředně donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže být tato skutečnost důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl (viz např. usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, či ze dne 11. 3. 2019, č. j. 5 Azs 36/2019-25), „[j]en stěží lze totiž předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu“. Pokud by tedy stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo a právní účinky napadeného rozhodnutí by do konce řízení o kasační stížnosti nebyly odloženy, existuje reálné nebezpečí, že by stěžovatel byl nucen před meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

pokračování

[8] Nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, představuje ve stěžovatelově případě především to, že by musel opustit území České republiky ve specifické situaci, kdy je sice již zletilý, zletilosti ovšem nabyl teprve nedávno (zhruba půlroku před podáním kasační stížnosti), čemuž odpovídá i to, že stále na území ČR studuje a je finančně závislý na své matce, která jej zaopatřuje. Je zřejmé, že případné vycestování by pro stěžovatele mohlo představovat závažnou újmu, neboť by zajisté mělo vliv na jeho studium, na možnost jeho matky jej efektivně zaopatřovat a ostatně již jen nucené odloučení od matky by bylo vzhledem k nedávnému dosažení plnoletosti pro stěžovatele citelné – na území ČR koneckonců pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (tj. soužití s matkou) a právě o prodloužení tohoto povolení v řízení před správními orgány v posuzované věci žádal. Pouhá skutečnost, že má stěžovatel rodinné vazby i v zemi původu (otce), není důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku (srov. usnesení NSS ze dne 5. 9. 2022, č. j. 5 Azs 225/2022-35, bod [12]).

[9] Naproti tomu nelze z řízení před správními orgány, krajským soudem ani z jiných okolností dovodit, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. Lze proto dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku rozhodnutí krajského soudu a žalované byla nepoměrně větší než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a má ji rovněž za splněnou. Z obsahu žalobou napadených rozhodnutí nevyplývá, že by se stěžovatel na území České republiky dopouštěl trestné činnosti. Ve stěžovatelově případě nedošlo ani ke správnímu vyhoštění, nýbrž pouze k zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a to z důvodu, že stěžovatel nedoložil požadovanou smlouvu o zdravotním pojištění (resp. doložil ji teprve v řízení o odvolání). Ani žalovaná ve svém vyjádření neuvedla, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v posuzovaném případě mělo být v rozporu s jakýmkoliv důležitým veřejným zájmem. Lze tedy uzavřít, že podmínka absence rozporu s důležitým veřejným zájmem je splněna.

[11] Pokud jde o názor stěžovatele, že má být přiznán odkladný účinek kasační stížnosti již jen proto, aby se mohl účastnit probíhajícího řízení, Nejvyšší správní soud nad rámec nezbytného odůvodnění dodává, že stěžovatel v tomto ohledu neuvádí žádné specifické okolnosti, které by měly svědčit o tom, že je jeho fyzická přítomnost v ČR po dobu řízení o kasační stížnosti nutná, a jeho obecná tvrzení tedy nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS).

[12] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 a 3 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že byl odkladný účinek přiznán i žalobě proti rozhodnutí žalovaného usnesením krajského soudu ze dne 25. 3. 2024, č. j. 175 A 6/2024-22, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti se dočasně obnoví fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle

§ 47 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, podle kterého „[p]okud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.“

[13] Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá způsob rozhodnutí ve věci samé.

II.

[14] Jde-li o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku, vycházel soud ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, zejm. bodu [23], podle něhož tato povinnost vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Proto je soud ve správním soudnictví v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

[15] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu v úředních hodinách (informace o úředních hodinách dostupné zde: <https://www.nssoud.cz/kontakty/pokladna>) nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050508025**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

Pokud úhradu soudního poplatku provádí **jiná osoba než povinná**, je nutno do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude přistoupeno k jeho vymáhání.

V Brně dne 22. května 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

